

— Единъ бѣ-
денъ, честенъ ши-
вачъ, — отговори
тънѣкъ гласъ. —
Моля да ме пус-
нешъ.

— Да, честенъ,
като крадецъ на
бесилка. Тебе ти
бѣха длѣжки прѣ-
ститѣ и крадѣха
хорското сукно.
Не мога да те пу-
сна, защото Гос-
подъ ми заповѣда,
никого да не пу-
щамъ, докато го
нѣма.

— Бжди мило-
стивъ! — викна
шивачътъ. — Мал-
ки парцалчета, ко-
ито падатъ самич-
ки отъ масата, не
сж кражба. За
тѣхъ не струва и

да се говори. Вижъ, азъ куцамъ и краката ми сж под-
бити отъ пжтъ. Не мога се върна назадъ. Пустни ме!
Готовъ съмъ да върша най-тежката работа. Ще бавя де-
цата, ще имъ пера пеленитѣ, ще чистя и избърсвамъ пей-
китѣ, по които играятъ, и ще имъ кърпя съдранитѣ дрехи.

Свети Петъръ се трогна и отвори небесната порта,
колкото да може да се промъкне шивачътъ съ сухото си
тѣло. Каза му да седне въ единъ жгълъ задъ вратата.
Тамъ да стои мирно и тихо, за да не го забележи Гос-
подъ, когато се връща, и да се разсърди. Шивачътъ по-
слуша. Но когато Свети Петъръ излѣзе предъ портата,
той стана, тласканъ отъ силно любопитство, и се въз-
ползува отъ случая да изходи всички кжтища на небето.

Най-сетне той стигна на едно мѣсто, кждето имаше
много хубави и скжпоценни столове. Посрѣдъ тѣхъ бле-

